

LA TUIES

—Hi han llibres que els haurien de vendre acompanyats d'un "vale" per un promès accidental.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

**NO OS TURBEIS NI OS SINTAIS TRISTES
NI MOSTREIS DESOLACION
RUFASTA NOS HACE EL SALTO
DEL GRANDISIMO BRIBON!**

Sí, hijitos. El mundo es así — que dijo Peyus. Aquello del naufragio me ha hecho aprender de aquello más. Un barco suizo, que pasaba por cerca de la isla, me salvó, y el capitán, que se dice Maskardatt y es gueno, al saber que yo era Rufasta, me propuso llevarme a Nueva York. Quiere que allá hagamos "The Retaguardian Street" y dice que ganaremos más panis que Ford. Yo digo que lo veo flux. ¿Sabéis porque en verano va muy bien ser amigo de un herbolario? Porque ven-tila. Cuando les diga un chiste de estos a los americanos de América, me hacen un monumento de salchichón.

Para epatar a los yanquis, me llevo la colección de "La Retaguardia", un número de "El Escándalo" y tres puritos fuertes. Además, rumiando, rumiando, por el camino me voy empescando chistes del siguiente calibre:

¿En que se parece un canónigo en el coro a unos botijos pequeños? (Agarrarse, o sino, hay riesgo de tomar mal).

Pues en que éstos, cantaritos, y aquél, canta ritos... litúrgicos.

¿Cual es la habitación más revolucionaria de un piso moderno?

(Antes de escuchar la respuesta, les recomiendo que almuerzen, porque si lo oyen en dejuno, se desmayan).

Pues la habitación más revolucionaria de un piso moderno es el water closet.

¿Que no entienden ni papa? ¡Claro! ¡Como que

yo no escribo para gamaruses! ¿No ven ustedes que en un water "abajo las cadenas"?

Pues bueno. Estos que anteceden, comparados con los que ahora voy a decir, son más insulsos que una crónica de Mori. Y sino, pruebas al canto: ¿Una fábrica de cal, en qué se parece al Mercado Central de Pescado?

(Esto no es ninguna alusión a la cuestión de las subsistencias, que por cierto, se parecen a las modistillas del "Iris", por aquello de que van altas...)

En que hay cal a mares...

¿Por qué los novios mallorquines son muy apasionados?

Porque siempre piensan en s'aimada... (Mandádsele a Amengual, que sacará provecho).

¿Qué diferencia hay entre un cangrejo y una conductora?

Muy sencillo: un cangrejo, anda p'atrás, y una conductora, anda pa transportar los muebles.

(No se lo digan a Muñoz Delgada, que se hiere)

¿Porque son iguales una java de aquellas que n'hacillan los pollitos bien y la difteria?

En que la java es-caña, y la difteria, también es-caña.

¿Idem, ídem... el mozo de un horno y un paisano?

El mozo del horno sustrae el pan y el pispá sustrae lo que puede.

¡Ya veréis si con todo este gavadal de chistes, hago forrolla en la tierra de la ley seca! Dejaré a Blasco Ibáñez más chico que la Teresita Pons,

aquella tan cachonda. Cuando me escribáis, decidme si es verdad que Pepe Alfonso ha montado una tienda de calzoncillos de fantasía y si Cambó aun hace de "enfant terrible". Apa.

RUFASTA

conquistador de América.

UNA ENCERADA

Un amigo nuestro, que por cierto es diabético, y gasta pantalones a cuadros ha venido a nuestra redacción a protestar del defectuoso sistema de enseñanza que se sigue en España. Figúrense que el catedrático que lo examinó este curso, le dijo que todas las obras se habían de empezar por su base. Y el hombre el otro día tuvo que hacer un pozo, y, naturalmente, quiso seguir los consejos de su profesor y la diñó. Paradojas paradójales de la enseñanza.

MUERTE SENTIDA

Lo ha sido la de Don Casildo Tramuces, que falleció ayer a entrada de oscuro. Estaba pesando algarrobas, le cayó un peso de diez kilos en la viga de la esquena y el pobre hombre hizo el ánc con aquella ecuanimidad. El cadáver no pudo declarar por haber fallecido en el acto. Los médicos forenses, con aquel ojo clínico que la abillan, certificaron que había muerto de pesar.

LA BAJA DEL CALZADO

Los fabricantes de calzado se muestran muy preocupados por la baja de precios que se observa en este artículo. Creemos que no tienen razón, porque los zapatos están siempre por el suelo. Si esto continúa, los zapate-

ros podrán bien decir que están de pega y se quedarán en cueros.

RECTIFICACION

El dueño de la fábrica de jabones "La Perfección Higiénica", nos ruega hagamos constar que no tiene nada que ver con un jabonero, cuyos cuernos metían miedo, del que hablábamos en la reseña de toros del número pasado. Rectificamos complacidos porque el propietario de "La Perfección Higiénica" es soltero.

UN ENCIERTO COMO HAY POCOS.

El "chef" del Bar Carola, que es ateo y se dice Arquímedes Pons, ha inventado un plato de baddella estofada que es una delicia. El principio de Arquímedes llevará seguramente de aquello más parroquianos al Bar Carola.

LA SOLUCION DE NUESTRAS ADIVINANZAS

El morros de aquello de Rufasta, con el cuento del naufragio se descuidó de mandarnos la solución de las adivinanzas del número antepenúltimo de "La Retaguardia". Hela aquí: El animal que anda debajo de tierra el es burro de la terraira.

El que anda más sin moverse de sitio es el piojo.

A don Caton Taba, que es el único lector que ha encertado las dos, le hemos enviado una botella de la dulce, pero, por miedo de que se emborrachara, el mozo que se la llevó a domicilio la buidó primero y cuando volvió a la redacción estaba más pedo que un señor de Sabadell cuando va de juerge. Disimulen.

Barcelona, 12 de novembre de 1925

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La minyona del jutge

UN jutge — actualment retirat de la carrera, però no de la "grimègia" — es va trobar l'altre dia amb un singular problema legal.

Figurint-se que l'home s'està a una torre a Sant Gervasi i l'altra tarda, es van quedar sense llum. S'havien fos uns ploms. Entre que anaren a cercar l'electricista i l'avaria quedà reparada, van passar les seves dues horetetes.

El nostre home té la dona jove, però, a més, una raspa d'aquelles de deixa'm encendre. Totes dues són primetes i tenen quasi la mateixa edat.

Mentre esperaven que vingués l'electricista, la minyona, creient que el senyor no sortiria del seu despatx, on estava sentint la ràdia, única distracció possible no havent-hi llum, se n'anà a la seva habitació a canviar-se la roba.

Però el dimoni ho arregla tot i a vegades ho espatlla. El bon ex-jutge va sentir ganes de fer el vermut amb la seva senyora. Es va aixar del seu seient i se n'anà a cercar-la. Ell que veu un "bulto" en una habitació, s'equivoca, entra i comença a fer ús del seu dret amb la raspeta a la

qual no devia anar gens malament l'erro, perquè no va protestar fins que tot havia acabat.

Al nostre home de lleis es veu que tampoc li va desagradar l'equivocació soferta, perquè va murmurar:

—Sí... sí... No ha estat mal... Però en bona llei tu t'has apropiat, per inadvertència meva, d'una cosa que no et pertanyia... I no veig pas quina restitució podràs fer ara a la legítima propietària...

—No s'hi amoïni—, respongué la criadeta tota fresca—ella i jo, sempre ens entenem!

Comerciants d'avui en dia

DIU que la serietat en els negocis se la va endur la guerra. Jo crec que no va ésser la guerra, sinó la ambició. Ara, que en els temps que correm no existeix la formalitat, ni paraula i que, amb prou feina hi ha perquè es compleixi lo escrit, això no hi ha qui ho dubti.

Testimoni d'això és la següent conversa sentida en un important restaurant de Barcelona a l'hora de sopar:

—Bé: així, quedem d'acord. Dos cents mil a una quaranta tres tres quarts. Es molt reduït, però, en fi, es tracta de vostè...

—Demà, al matí, doncs, el vindré a veure i anirem al notari.

—Al notari? Per què?

—Per signar el contracte. Es tracta de prop de seixanta mil duros!

—No sigui criatura, home! No sigui criatura!

Vegi quines ganes de regalar diners a l'Estat en paper segellat i de pagar minuts i drets de protocol. Miri: aquí no ens hem d'enganyar. Si quan arriba el moment de la tramesa, la mercaderia ha pujat, jo no seré pas tan tonto de donar-li i ja m'espavilaré per cercar una justificació d'aquest incompliment... I vostè, si el preu baixa, també mirarà la manera de no acceptar la tramesa... Per consegüent, cregui, no llencem aquests quartos... i gastem-los en un bon sopar!

L'hortolà de Sant Boi

UNA AVENTURA CURIOSA

EN Ferré, l'incorregible tenori estava d'enhonora. Figurint-se que havia aconseguit, després de molt treball de "zapa", que la Catarina, una casadeta de nou de lo millor que es podia trobar, el rebés a la seva pròpia casa en absència del marit.

Tot havia anat com una seda quan, en el mateix moment d'acomodarse, truquen a la porta.

—Ai, Mare de Déu! El meu marit! Amaga't! Amaga't allà on puguis!

En Ferré va anar per ficar-se dintre un armari.

—No! aquí no! — va dir la Catarina.

Però en Ferré ja era dins. Va venir just! El marit que tenia la clau del pis, acabava d'obrir la porta.

—Dom aquell paquet de llibres que tinc a damunt del buró! — exclamà en veure la seva dona —. M'els he deixat en anar-me'n i ara em fan molta falta!

La Catarina va respirar! El seu marit no es quedava! Però la seva tranquil·litat va durar poc, en sentir, quan tancava la porta, un remor de conversa dintre l'armari:

—Cobreixi's, senyor, cobreixi's! — deia una veu —. No faci compliments!

Era que, en rebre a en Ferré, ja havia fet amagar dintre l'armari un altre amant a qui havia rebut minuts abans...

Kit Xalla

LA DONA BLEDA

LA Marina — no la de l'Arrieta sinó la legítima muller d'en Pau Catau, del carrer de la Nau — és la dona més bleda de Barcelona. Tot s'ho creu i amb prou feines s'ha arribat a assabentar — per experiència pròpia — de com la humanitat es perpetua.

L'altre dia, la Marina, quan el seu marit va arribar, li digué:

—Saps, Pau? La Merceneta, la meva cosina, ha tingut dos bessons.

—Ah! — va fer en Pau, distret

I va seguir llegint el "Ciero" que la portera li acabava de dur.

—Escolta! — digué al cap d'una estoneta, la Marina —. I per què deu ésser que la Merceneta ha tingut dues criatures

En Pau cregué oportú gastarli una broma.

—Perquè devia enganyar al seu marit. I, és clar: ha tingut un fill del seu marit i un altre del seu amant!

En sentir allò, la Marina es posà a plorar desconsoladament.

—Ai, maridet meu! — li va dir — que vaig a ésser mare de set criatures!

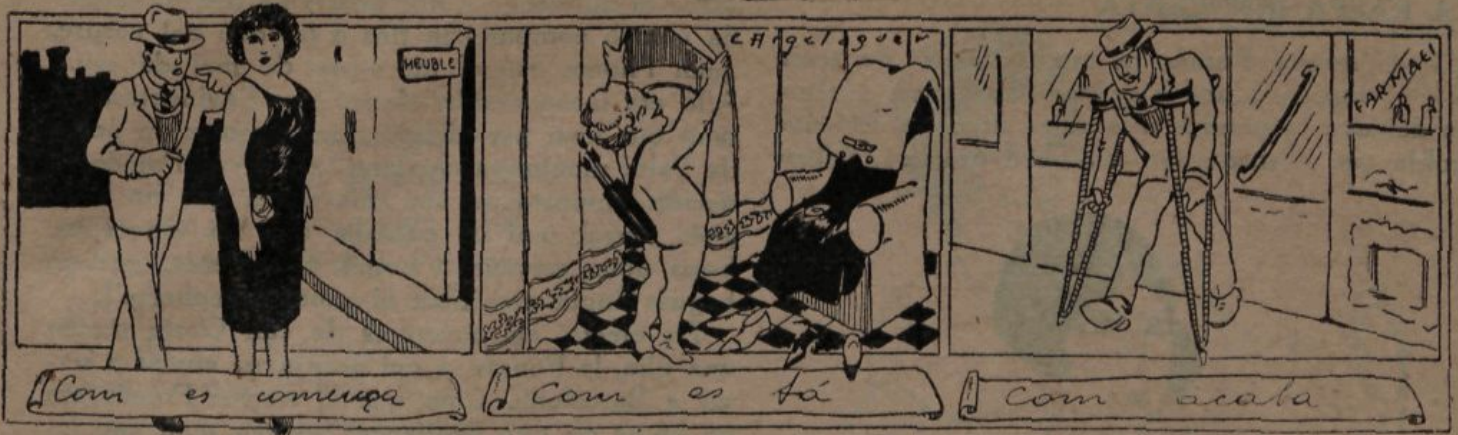
B. Orrango

—La senyoreta té la millor col·lecció de camises que jo he vist.

—Tots els amics del meu marit diuen lo mateix.

Poema neo-clàssic, sense gaires explicacions

EL MARIT PRACTIC

LES dues germanes s'havien casat el mateix dia. La Roseta, la petita, havia unit el seu destí a un riquíssim negociant de pebre vermell. La Júlia, la gran, havia triat un escultor de gran anomenada i força sentimental.

L'endemà de bodes — ara he escrit el títol d'una comèdia catalana, sense donar-me'n compte — les dues germanes canviaven llurs confidències a casa dels seus pares.

—L'Antonet — deia la Júlia — ha estat molt carinyós quan ens em despertat. M'ha acaronat i m'ha dit que m'estimaria tota la vida. I en Rafel?

—En Rafel — respongué la Roseta, s'ha llevat, ha obert el correu, s'ha banyat, s'ha afaitat i, al moment de sortir per anar al despatx, on tenia assumptes urgents que resoldre, m'ha preguntat:

—Bueno, nena: quan ens tornarem a veure?

Phar d'Açça

LA SEGONA POMA

ADAM està trist, enguniat. S'aborreix sobe-
ranament sota una figuera.

Eva pasa dues o tres vegades davant seu, però Adam com si tal cosa.

Eva estrena tres o quatre fulles noves de trinca que són el "dernier cri", però Adam segueix fet un ensa. Ni se la mira.

Per fi es decideix ella a donar el cop final, i es posa una fulleta de bruc.

Sí, sí, per màrfeques! Adam continua com si fos de marbre.

La serp s'hi apropa rastrejant i a cau d'orella, li diu:

—Què fas, Adam? Que no t'has fixat que Eva?...

—Què vols que et digui? M'agradaria una ros-
sa, ara!

Memfis

TRANVIARIA

UN "24" ple com un ou. Les plataformes van atestades. En Lluís, "madrugón" empedernit, ha trobat una bona col·locació i va treballant com un lladre.

La senyora, que és complacent, li diu baix:

—Per l'amor de Déu, jove: guardi les formes!

—No tingui por, no se m'escaparan, no!

I reprén l'interromput treball amb més ardidesa que abans.

Michell

—Passi, passi, Albert, que ja estic "vestida"
per al segon acte.

LA RASPA INNOCENTA

EL senyor Pomés ja estava cansat de tenir raspes. L'una li prenia els quartos. L'altra es deixava sorprendre a la cuina amb un cosí del poble que li ensenyava anatomia pràctica, l'altra

—Em sembla que amb aquestes ulleres, en Ramonet no podrà duptar de què penso molt amb ell.

sortia el diumenge a dos quarts de tres de la tarda i no li compareixia fins a les deu del vespre, quan l'home estava morint-se de mal de cor... Allò era insuportable! Aprofitant l'avinentsa de tenir que anar per qüestió d'interessos a un poble de l'alta muntanya catalana, el senyor Pomés va decidir emportar-se una minyoneta que no s'hagués mogut mai de pagesia, que fos innocent, bona noia, servicial i humil, i, sobretot, que no hagués tingut mai xicot ni ganes de coneixe'l.

En efecte, els masovers de càn Gorja tenien una filla, la Poneta, a qui desitjaven enviar a servir a Barcelona. Com que el senyor Pomés era un home de tota confiança, no van tenir cap inconvenient a confiar-li a la noia.

Ja tenim, doncs, al nostre heroi instal·lat amb la nova raspa al seu pis del carrer dels Tiradors. La noia no era allò que es diu extremadament airosa, ni neta, ni refinada en el cuinar, però el senyor Pomés, a canvi de la tranquil·litat, estava disposat a sacrificar-ho tot.

El segon dia l'home va dir a la Poneta:

—Demà, com que em vull quedar al llit fins a les deu, m'entraràs la xocolata a la meua cambra.

En sentir aquells mots, la noia va posar uns ulls com de gat a qui es vol fer pendre un bany.

—No tinguis por, dona — li digué el bon senyor —. No t'ho dic amb cap mala intenció, saps?

Davant d'aquella noble aclaració, la xicota va respirar i es cregué en el deure de dir al senyor Pomés:

—Per això, perquè un cop que vaig anar a portar l'esmorzar a en Quel, que dormia a la pallissa em va agafar pel seu compte i, si no perquè no va anar tot bé, tinc una besonada!

F. Orolla

RENYITS PER SEMPRE

LA Carlota havia tingut unes paraules amb en Ferran, i la darrera entrevista havia acabat un xic en punxa.

—Però dona, no t'ho prenguis així! — li diu la seva amiga Irene —. Això són cops de sang sense importància!

—Es inútil que insisteixis, Irene. Estic decidida. Es un grosser, un mal educat, un...

La Carlota no acaba la frase. D'una revolada agafa l'abric i es disposa a sortir.

—On vas? — diu la seva amigueta aturant-la —. A fer algun disbarat? Au, no siguis tonta. Estàs excitada, nerviosa... No surtis de casa. Em fas por. On vols anar?

La Carlota, secament:

—A casa en Ferran a dir-li que havem acabat per tota la vida!

—Ah, em creia qui sap què! Ves, ves i no ho facis massa fort, sents?

Rafelet

**EL CASAMENT
 DE LA LLUISA**

LA Lluïseta, que de soltera n'havia fet de verdes i de madures es va casar. El món està ple de ximplés, i fou per aquesta raó que la noia pogué trobar qui la portés a l'altar, perquè d'altra manera, hauria sigut bastant difícil.

Quan el veïnat va sapiguer la nova, els comentaris que es varen fer foren d'allò més saborosos.

—No li vindrà pas de nou!

—Ja s'en sabrà avenir?

—Pobre marit, quina vida se li espera!

La portera, la llevadora del segon pis, la carnicera del tercer i la planxadora del principal, estaven sostenint aquesta conversa, quan arribà la Lluïseta.

—Què? Ja esteu parlant malament de mí, males llengües?

—No... — s'atreuj a respondre la llevadora—. Malament, no... Unicament, que ens preguntàvem quina vida faries, després de casada.

—Després de casada? — exclamà la Lluïseta —. La mateixa que ara, amb la diferència de que tindrè un marit més!

Bur Letta.

¡EXIT!

**Aventuras Galantes
 de Pigault - Lebrun**

**Obra completa
 4 pessetes**

Kioska i Llibrerias

—No entenc perquè aquest beneit m'ha dit que jo tenia més pomes que Eva...

BUFANT com un dofí, l'enorme transatlàntic lluita amb les onades des embravides.

La tempesta és horrible. Els passatgers corren com boigs preveient la catàstrofe. El capità, revòlver en mà, intenta inútilment imposar-se a n'el passatge.

La marineria treballa ardidament per a vèncer els elements. Tot és inútil: les muntanyes d'aigua es precipiten damunt del vaixell, i aquest comença a ensorrar-se lentament.

Xiscles d'horror, crits d'engúnia. Les mares abracen esfereïdes a n'els seus fillets. Aquests, lívits, esgreigueïts, estàtics els ulls, com si la por els hagués aturat les nines, arrapats a les seves marones, ploren com uns jesusets. Elles els petonejen en el deliri de fondre en un sospir la darrera alenada de vida que els queda.

—Mama!... Mama meva!... Tinc fred...

—Fillet!...

I els acotxen en el seu pit com si els cantessin la non-non... la suprema non... non... aquell non... non... de la que ja no se'n torna...

Els pares corren afollats en cerca d'un salvavides, d'una llanxa, d'una fusta, per poder socórrer als seus.

La oficialitat comença a perdre la sang freda i mira avariciosa els aparells de salvament.

A l'inclemència de la naturalesa, s'hi ajunta la feresa humana dels naufrages.

La moral!... La pietat!... Tot s'enfonsa a l'encastrar-se amb la vida!

En un recó, un hércules, endogala el coll d'un jove, quasi un nen, amb les seves grapes d'acer per pendre-li la darrera esperança de vida: un tauló!...

De dalt del pont cau pesadament, damunt de la cuberta, el cós gràcil, pantejant, en els estertors de l'agonia, d'una noia de quinze anys, mentre desapareix escala avall, la sombra sinistra d'un home çapat, fort, com un ciclop, arrossegant un bocoi buit.

Brama la mar, engolint-ho tot. Ja sols es venen les xemeneies del vaixell... el pal major... res...

Un bot, com una joguina, va seguint el ritme de les ones boges.

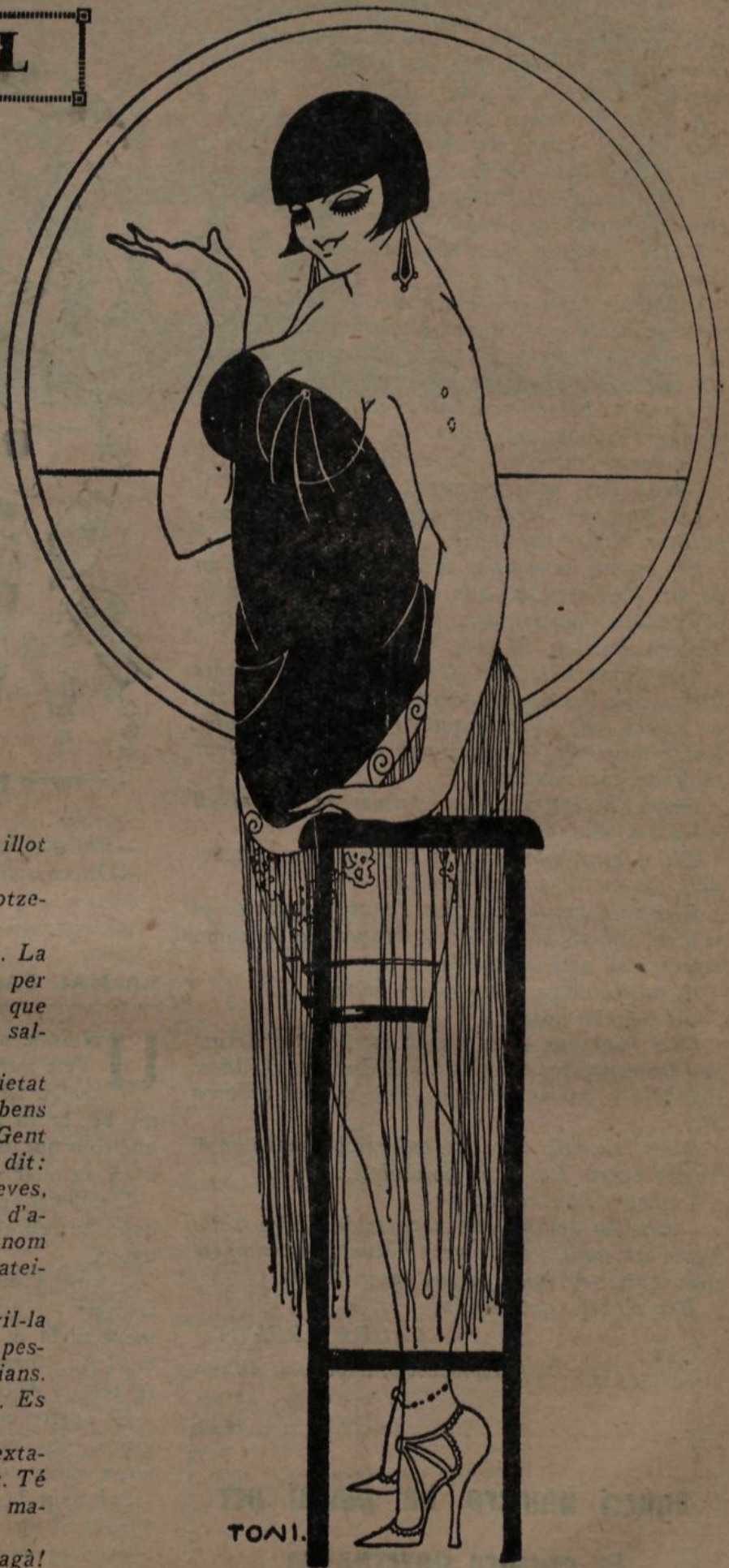
Esbalandrat, sense timó, sembla el fantasma de la mort.

De tant en tant, surt de les goles dels cinc nau...

---Jo ja no sé què posar-me al damunt per interessar als homes!

M O R A L

fregs que el tripulen un crit esgarriós de desesperació. Es que una onada se'ls ha tirat damunt, avara d'aquelles vides que li roben.

Passen hores. Mimva la tempesta. Comença a sortir el sol. Renaix la calma.

Els cinc naufragés, ploren, s'abracen. Són quatre homes i una joveneta, rossa, ingènua... Sembla una flor entre escardots.

—Sort he tingut d'un bocoi que he arreplegat a darrera hora! — diu un dels naufragés, rient idiotament, bó i recordant la lluita sostinguda.

—Jo he pogut resistir gràcies a un tauló que he trobat a cuberta—fa un altre, en un esgarriament de consciència que li esqueixa les entranyes.

Cada ú explica com ha fugit de les engúnies de la mort. Cada ú, però, oblida d'explicar "què" ha hagut de fer per salvar-se.

L'aigua mansa, va portant el bot vers a un illot de recreu, poblat sols a l'istiu.

Desembarquen. Solitud absoluta. Mitja dotzena de xalets totalment deshabitats.

Cada ú es fa amo del que més li agrada. La necessitat no té llei. Les lleis no són fetes per als necessitats. Passen dies i setmanes sense que els naufragés pugan descobrir cap vaixell salvador.

Viuen bé. No falten comoditats. La propietat individual és respectada. Ningú destija els bens de l'altre. Són gent honrada. Gent moral. Gent civilitzada. En instal·lar-se a les casetes, han dit: "Aquesta és teva, i aquesta és meva..." Són seves, sense escriptura, per xò. A Europa, d'això, d'aquesta manera d'adquirir cases, en diuen un nom determinat. A Europa, és diferent. Ells mateixos, allà...

Els matins, en sortir el sol, cada ú s'espavilla per la minestra. Si algú no ha tingut sort, pescant o caçant, els altres l'ajuden. Són cristians. També ho eren en el moment del naufragi. És clar!... Però, llavors...

Els cap-vespres, Elena, la noia rossa, s'extasia, damunt d'una roca, contemplant l'infinit. Té quinze anys, gemats i innocents com quinze matinades.

Pobreta! Anava a casar-se quan naufragà! Ara!... Qui sap!...

Damunt de la roca, la túnica volejant, l'abun-

TONI.

---Es clar, amb tanta roba, s'espanten! S'han de dar facilitats, dona, que el temps és or.

dosa cabellera caient-li, com una cascada d'or damunt de les espatlles, sembla talment una nimfa, una deesa, una sirena...

Arrecerats darrera d'altres roques, pantejants, sense ésser vistos els uns dels altres, quatre llops flairen l'olor de la carn.

S'arroceguen silenciosos, les mans crespades, els ulls fora de les conques...

L'olor del sexe els atreu com un abim i s'hi apropen... s'hi apropen...

Un xiscle d'ella els descobreix. Surten les quatre feres dels seus cataus, disposats a abraonar-se damunt la presa. Es troben tots cara a cara. Un odi terrible guspireja en els seus ulls. Els pits pujen i baixen amb bategs intensos. Van per escometre's com selvatges.

La verge innocent els detura:

—No! Tots som germans! Abreueu-vos!

Les paus són fetes. Recomença la vida de tranquil·litat. Cristians, al fi!

Els quatre homes han arribat a un acord. Han parlat. Han estudiat ben bé el cas. S'han entés. Civilitzats; naturalment. No podia ésser d'altra manera. Parlant, la gent s'entén.

S'ho faràn a la sort. Quatre palets numerats dins d'una borsa. Qui trega el número més alt, es casarà amb la noia quan retornin a Europa. Entre tant, ella es sacrificarà al bé comú. Gent honrada, tan mateix!...

Passà l'hivern. En plena primavera, un vaixell salvà als naufragés.

Els quatre sobrevivents s'abracaven emocionats davant de tot el passatge.

Elena, la petita, la dolça Elena, disgraciós el ventre sagrat per el fruit proper de la santa maternitat, està arraulida en un recó.

El capità demana als quatre homes:

—I aquella noia?

Els naufragés se la miren estranyats. Arronsen les espatlles. No saben què dir. Per fi, ún es decideix a parlar: el que havia tret el número alt:

—Ah! Es una... cocota, què també anava en el nostre barco. Res: una perduda!...

I, picant l'ull al capità:

—Ens ha fet un xic soportable l'hivernada! Però, ara, aquí... entre gent decent... ja compendreu que... Ademès, jo soc casat, capità...

Ben morals, tan mateix!

LAURA BRUNET

Lliure, i pregada la reproducció, traducció i difusió.

—Vol que la cobreixi, senyora?

—On va amb aquest paraigua tan esquifit!

LA MAL PAGADA

UN amic nostre va llogar una raspeta de divuit anys que ja en feia dos que era casada. El nostre amic, un dia que li va venir bé, la va agafar pel seu compte i li va fer quelcom que no cal que els hi expliqui, però que li va agradar molt.

L'endemà, el nostre amic estava al despatx, quan va rebre la visita del marit de la seva minyona.

—Vinc a dir-li — exclamà aquell home recte i digne — que lo que vostè va fer ahir a la meva dona és una infàmia! Ho sent? Una infàmia! Aprofitar-se dels seus pocs anys, de trobar-se sols...! Això és intolerable!

El nostre amic tremolava de por i ja veia al espós ofés venjar la seva honra amb sang i fetge, quan aquest, amb to irònic, afegí:

—I tenir la barra de no donar-li més que dos duros! Sàpiga que tots els senyorets, la primera vegada almenys n'hi donen vint!...

T. Ros de Coniam

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL BON CONEIXEDOR

NO hi havia en aquell temps en tot Barcelona — parlo de fa deu anys — un xicot al que li agradessin més les dones que en Rossend. A les set del matí ja estava de peus a terra per anar a empaitar raspes a la Boqueria. Aquelles magnífiques raspes de pít trèmol, d'anques movidisses i cuixes com pernills... Se n'anava a esmorçar a corre-cuita i tornava a sortir a dos quarts de nou a veure si feia alguna modisteta al temps d'anar a l'obrador. Sabeu aquelles modistetes, esbeltes com lliris, vincladisses com palmeres i somniadores com el làudan? Doncs aquelles!... Cap a les deu, es passejava pels carrers de l'Eixampla a la recerca de nenes d'aquelles que surten a mig matí per a estudiar música, brodat o pintura i que semblen talment petits bibelots. Acabada aquesta secció, pujava al tramvia i se n'anava cap al Paral·lel, a veure si trobava alguna cupletista de les que abans de dinar es lleven per anar a pendre el sol i que tenen tot l'aire d'un mig vermut amb olives. I així tot el dia...

No li quedava temps per menjar, per dormir ni per estar-se al cafè. Després de dinar, venia a un bar on ens reuníem uns quants amics, prenia el cafè i el conyac en una esgarrapada i cap al carrer falta gent.

Una tarda, eren les cinc i me'l trobo a la Rambla, davant del "Lion".

— Què fas per aquí, noi? — li vaig preguntar.

— Mira: faig temps...

Vam parlar deu minuts escassos, i, de prompte, en Rossend m'estreny la mà i em diu:

— Me'n vaig de seguida, noi!

— Tanta pressa tens?

— M'hi obliga una raó de força..

Jo, llavors, intencionadament, vaig llançar aquesta pregunta:

— Una raó de força? Major?

— No — em respongué en Rossend —. Menor. Encara no té setze anys... però, ja t'ho diré, amb un cop d'ull he endevinat que no porta calces i com que entra al cine!...

Van Bolla

...

UN QUE NO PORTAVA PRESSA

EN "Juanitu", dependent d'una botiga de robes, va anar un matí a cà la Sara — meuca de luxe — a cobrar una factura.

— Arribi-s'hi cap allà a les onze — li va dir l'amo — perquè abans no la trobarà... Aquestes dones sempre es lleven tard...

— Està bé, està bé...

— I procura venir amb els quartos, perquè ja fa més de mig any que ho deu...

— Bé.. bé...

Era un quart de dotze quan el xicot va trucar a la porta.

— Ja l'obro de seguida — digué la veu de la noia des de dins —. M'estic vestint, sap?

— Caram! — exclamà en "Juanitu", que era d'allò més galant —. Si que em sap greu ésser tan inoportú... Si acàs, tornaré un altre dia... A quina hora es lleva vostè?...

— A les onze.

— Doncs, no es molesti, tornaré demà i vindré a tres quarts...

K. Pritxet

NO VOLIA ALTRA COSA...

ETZAR, gran protector dels amadors, havia fet que en Riba anés a veure el seu amic Bonell, de la dona del qual estava follament enamorat, i trobés a aquesta sola.

—Això és providencial — va exclamar —. Avui que la sort fa que ens trobem aquí tots dos, sense que ningú pugui molestar-nos, vostè ha d'ésser meva!

Però la muller d'en Bonell era d'una virtut de melodrama.

I ara, Riba! — li va contestar —. De cap manera!

—Es que jo a vostè l'estimo molt!

—No ho dubto... Però si jo cedís, estaria molt mal fet. Fóra fer-li una traïció al meu marit... Possi's en el seu lloc...

—Això és el que jo li demano, precisament...

Phar D'assa

●●●

LES COMPARACIONS ODILOSES

EL senyor Bracons, que encara que ja passés dels cinquanta, era bastant "corrido", es va atançar a la cambrereta, un matí que estaven sols.

—Saps, Maria, — li va dir — que estàs d'allò més bufona?

—Ai...! Quines coses de dir el senyoret!

—Com que és veritat!

—Vostè exagera... — murmurà la xicota, baixant els ulls i treient els pitarrons en fora.

—No, no... Que tens unes formes esculturals...

I el senyor Bracons, per a convencer's ell mateix de què no deia cap mentida, començà a aprofitar-se i a palpar per aquell bé de Déu de carns ben repartides.

—La que està molt ben feta és la senyora... — digué la gentil cambrereta per seguir la conversa... — Té uns pits i unes cuixes!...

—No, que n'estàs més tu...

—No ho diu pas així en Manuel!

—En Manuel? Quin Manuel? — féu el senyor Bracons, obrint uns llus com rodes de carro.

—El xofer de la senyora...

Von Bent

●●●

LA INDEMNITZACIO IMPOSSIBLE

AIXO que anem a contar va passar a la bona ciutat de Mataró, terra dels caps grossos i de la "patata temprana".

Vivia en l'esmentada ciutat un senyor, bastant vell, la fortuna del qual s'evaluava en més de dos cents mil duros. L'home hauria sigut feliç, completament feliç, si la seva filla, una noieta ros-

sa i d'allò més caia, no li hagués sortit més esbogerrada que en Marcellí Domingo quan era jove.

Mireu si n'era d'esbogerrada, que un dia va haver de confessar al seu pare que... que... "bueno", que aviat seria avi, si no hi havia destorb. La cosa no hauria tingut res de particular pel bon senyor, que ja començava a acostumar-se a tot, si l'autor del fet hagués estat un xicot solter, Però, no. La noia va confessar que era un individu, casat i amb set criatures, amb qui s'havia trobat casualment en un ball d'envelat. A més, era foraster i ella, que es veu que no s'hi encaparrava, ni li havia demanat l'adreça.

Després de pensar-s'ho bé, pare i filla marxaren cap a Barcelona. Un amic seu, que era home de molts recursos, va dir que trobaria una solució "digna" i "satisfactòria". Al cap de pocs dies, es va presentar la solució, en forma d'un xicot d'uns vint-i-sis anys que no era lleig, ni tonto, però que no tenia feina ni ganes de tenir-ne i, mitjançant una equitable indemnització, estava disposat a portar la noia a la vicaria i a tirar un vel sobre aquell "present" tan rodonet, conseqüències d'un "passat" escabrosos...

—Naturalment, — digué el xicot — que la senyoreta haurà tingut ja altres aventures...

—Psé... — contestà el pare que era incapaç de dissimular la veritat.

—Doncs, miri, els hi faré baratet. Mil drets per cada una... Em sembla que sóc raonable...

El vell se'l quedà mirant i, amb un somriure, respongué:

—Ai, jove! Vostè, sens dubte, em fa molt més ric del que sóc en realitat...

Van Bolla

●●●

ELS "AMATEURS"

UNA parelleta, acompanyada d'un nen de quatre anys, entra en una botiga d'objectes d'esport.

—Déu lo guard! — diu la dona, dirigint-se al dependent —. A veure, un balón per aquest nen.

Trien, discuteixen el preu i, tancat el tracte, el dependent comença a enraonar amb el pare.

—Es l'únic fill que tenim.

—El devien tenir poc temps després de casats, perquè vostès són joves...

—Casats? — respon ell —. No ho som pas de casats!

El dependent, davant de la planxa, calla. Però el pare, que sens dubte és molt entès en qüestions de futbol, es creu en la necessitat d'afegir:

—Només som "amateurs"...

K. Pritxet

Conte premiat del número passa.

UN QUE HO SABIA TOT

—I dius que li has posat senyor Josep?

—Ai, sí, filla: s'assembla tan a n'ell de vegades!...

LA CITA

LA senyora Antònia, malgrat els seus quaranta anys ben sonats, estava encara força desitjable. En això, fins el seu marit, el senyor Riudoms, hi estava conforme, i ho demostrava en forma inequívoca de tres a quatre cops al mes, que és una cosa, com vostès veuen, molt raonable.

Però — en aquest món sempre hi ha un però — si la senyora Antònia encara estava força desitjable, el senyor Riudoms estava molt ben conservat. Vull dir que no en tenia prou del menjar de casa, i havia d'anar sovint al restaurant. Això del restaurant, a ell, no li feia gaire gràcia, sobretot des de que a un amic seu, perquè li van servir un musclo avariats, van haver-li de fer una cura d'allò més dolorosa. El senyor Riudoms, doncs, va cercar una pensió familiar, que es deia Rosina, tenia vint anys, s'estava al carer de Munfàner, i només demanava vint duros mesals, perquè tenia un viatjant que n'hi dava seixanta i un capritxet que, tot i essent capritxet, es gastava la pasta amb ella.

Un dia, el senyor Riudoms, que era molt deixat, es va descuidar a la butxaca una lletra per la seva Rosina. La senyora Antònia, tot respatllant-li l'americana, li va trobar. Deia així:

“Rosina estimada: No t'he pogut venir a veure aquests dies perquè tinc molta feina al despatx. Vindré el darrer de mes, a les cinc, com de costum. Un petó del teu: RAMONET. — Ciutat, 24 de febrer de 19...”

La senyora Antònia va decidir, sense drama ni escàndol, impedir el pecat. Vingué el dia fatal. El senyor Riudoms va dinar molt de pressa i se'n va anar cap al despatx.

—Tinc la mar de venciments que atendre i molta gent que no paga — li digué — Vull ésser-hi a les tres en punt per cridar el tenedor de llibres i veure com es soluciona tot.

Cap a les quatre, la senyora Antònia, abillada amb tot el refinament possible, pentinada amb molta cura i perfumada amb Origan, es presenta al despatx del seu marit.

—Hola, noia! On vas, per aquests barris? — va interrogar el senyor Riudoms.

—Mira, he passat per aquí i he dit: Deixa'm entrar a veure el meu reiet, per saber si ja ha sortit de totes les engúnies.

—Sí, noia. Ja està tot solucionat. A darrera hora, han caigut providencialment deu mil pesetes d'un client que no acostuma pagar mai el mateix dia del venciment i s'ha atès tothom. Creume que estic més tranquil!

—I si ho celebréssim? — proposà pèrfida com l'onada la senyora Antònia.

—Prou!

El senyor Riudoms va tancar la porta del despatx, ajegué la seva muller damunt d'un divan de pell i allí, per dos cops, va fer-la pujar fins al setè cel.

A quarts de set, que era l'hora de signar el correu, el senyor Riudoms, un xic pàl·lid, tornà a obrir la porta. Li va dir a la seva dona que li fes companyia un moment i que se n'anirien plegats cap a sopar...

Mai no es va sentir tan feliç la senyora Antònia. I és que ella ignorava que la cita del seu marit era per fi de mes, i que aquell any, com que era bisest, febrer, en lloc de vint-i-vuit, tenia vint-i-nou dies...

E. Alonso Barbera

—Què busca, senyora?

—Res: que el meu marit ha perdut un “frasco” d'EROTYL que portava, i ara no té gana.

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DON Joan, el pobre Don Joan, ens ha fet la seva acostumada visita. Una visita de pura cortesia. Per no perdre el costum de cada any.

L'han rebut les mamàs de més de cinquanta i les menors de menys de dotze anys.

Les altres tenien feina, molta feina, amb els "Don Joan Segle xx", menys poètics, però més pràctics.

Les nostres "garçons" no estan per versos: volen realitats palpables. Aquelles realitats tan tangibles que els hi ofereixen els nostres "Juanitus" del "Cataluña", del "Kursaal" i de la "Granja Roial".

I és que a n'aquests temps d'en-
[gúnia
no es volen gaires embuts;
i per conquistar una noia,
els versos, són massa curts.

0 0 0

POBRE Max Linder! Quan li venia el bo de disfrutar i disposava de calers i dona guapa, sense que es sàpiga ben bé el perquè, l'ha dinyat de cop i volta.

Uns diuen que és un suïcidi per amor. Altres que es tracta d'un assassinat amb premeditació i alevosia. Altres en donen la culpa a desenganys soferts per la seva senyora a l'hora de la veritat...

Siga blanc o siga negre,
tan si és verí com splin,
el cert és que el gran Max Linder,
ha fet el seu darrer film.

0 0 0

SEMBLA que hi ha el propòsit, per part d'una Comissió de Dames d'aquelles que ja han fet a tots, de demanar al senyor alcalde que es fassin unes borsetes als lleons del monument de Colomb.

Fan ben fet. Hi han coses que no són per ensenyar-les a la via pública.

I al preg de tan nobles Dames
rublert de sanes raons,
cridem tots amb gran fermesa:
Poseu bosses als... lleons!

0 0 0

EN TRE els elements cinematogràfics d'Espanya, s'ha iniciat una sana reacció per defensar-se dels imbècils atacs d'una ridícula minoria que fa escapar les pel·lícules d'una manera tan odiosa, que hi han cintes en què es fa quasi impossible entendre l'argument de les mateixes.

Es tallen petons, es tallen actututs, es tallen vestits massa elegant. En una paraula: es talla tot.

I és que es veu que a n'aquest posols són decents i espanyols, [ble
els senyors de l'any seixanta.
Els demés som... esquirols.

0 0 0

EL Paco Madrid, el Brauli Solsona i el fill d'un senyor... "de cuyo nombre no debemos acordarnos", han fet un miracle: han armat un "Escàndol" amb força traça i bastantes agalles.

Celebrem la "encepegada" i els desitgem èxits grans; que si han perdut bous i esqueselles, han trobat un bon jaz-band.

L'Afarta Pobres

VOLEU CONEIXER A LA
LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES
I FINS ON ARRIBA AMB
LA SEVA MÀGICA PLO-
MA AQUESTA ESCRIP-
TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-
TICA QUE HA REVOLU-
CIONAT LA LITERATURA
G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA
DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES
DE PIGAULT LEBRUN

I FRUÏREU LES DELITO-
SES BELLESES DEL LLI-
BRE MÉS SUBJUGADOR
DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LEC-
CIÓ COMPLERTA, 8 QUAD-
RERNS DE 32 PLANES
AMB MAGNÍFIQUES POR-
TADES I FORMOSSES IL-
LUSTRACIONS DE
A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

CAP HOME..... aimant de l'higiene pot deixar de gastar al pentinar-se i després d'afeitar-se

FRICCIÓ **FLEST**
MASATGE

Deixa el cabell suau i brillant i evita la seva caiguda.

Desinfecta i refresca el cutis.

DEMANEU-LOS AL VOSTRE BARBER i en perfumeries.

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**
 (VERDURA) (VERDURA)
 Carrer de Barbará, 27 Ascensor | Porta de Santa Madrona, 6 al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
 Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
 PRIMERA Y UNICA CASA
 EN GOMAS HIGIÉNICAS
 Es LA MEJOR SURTIDA
 MATA LADILLAS EN POLVO, PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN. 1.
 BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRIVOLA
 Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO
 Carrer de Sant Pau, 110
 GOMES HIGIÉNIQUES
 Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
 No val a badar...!
 Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a toms! Lavatges per a després del bany. Casos de curació dels que ensopiquen. Polvos per matar les cabres de gotes pates.
 MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esperades comsi veíssi el llop, compreu la **Lotion Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

LAURA BRUNET
EL TALISMAN DEL AMOR
 L'èxit mes gran de la literatura galant.
TITOLS DELS QUADERNS:
 1.º Para hacerse amar con locura.
 2.º Placer y Castidad.
 3.º A la hora de estar rápidamente.
 4.º Felicidad.
 5.º Felicidad conyugal.
 6.º Soledades.
 7.º Más allá del amor.
 Cada quadern és un tema complet, independent dels altres
30 céntimos
 Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu deprés per obtenir-los.

SALIDA (RONYA)
 La cura en deu minuts amb el **PULPERETO CABALLERO**
 Comte de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACION S
 uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias, así como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas **Grajeas Austí** cuyas resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagald, Rambla les Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET
 Demaneu cada dijous el follet
Aventuras Galantes de La Pompadour
TITOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad. — 8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, vencido. — 11.º S.M. Pompadour I. — 12.º Muy versallesco... — 13.º El rey, en familia. — 14.º El ciudadano Luis
 Cada quadern és un episodi complet
Il·lustracions de MESTRE **Preu: 30 ets.** **Surt els dijous**

—No puc sortir de beneïts! Sempre m'ho havia semblat que aquest noi no hi era tot!

Moque